

עפ (מרכז) 49909-07-24 - טל פלדמן נ' מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"פ 49909-07-24 פלדמן(עצור/אסיר בפיקוח) נ' מדינת ישראל

לפני:

כב' השופט שמואל בורנשטיין, אב"ד

כב' השופט דרור ארד-אילון

כב' השופט עמית מיכלס

טל פלדמן (עצור/אסיר בפיקוח)

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (הנשיא מ' מזרחי) בת"פ 34464-05-23, בגדרו הורשע המערער בהכרעת דין מנומקת, לאחר הליך שמיעת ראיות, בעבירות שעניינן איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (ריבוי עבירות) (להלן: חוק העונשין או החוק) והשפעה בלתי הוגנת על הליך שיפוטי, לפי סעיף 250 לחוק (ריבוי עבירות). בעקבות הרשעתו, הושתו על המערער 12 חודשי מאסר בפועל; 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה אלא אם יעבור במשך 3 שנים עבירת איומים; 3 חודשי מאסר אולם לא ירצה אלא אם יעבור במשך 3 שנים עבירה של השפעה לא הוגנת על הליך שיפוטי; קנס בסך 5,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו.

הערעור נסוב, הן על הכרעת הדין המרשיעה (מיום 28.5.2024), הן על גזר הדין (מיום 5.6.2024).

2. על פי עובדות כתב האישום, שאומצו במלואן בהכרעת הדין, ביום 26.1.2023, בעת שהיה המערער נאשם במסגרת הליך פלילי, שלח בקשות לזימון עדים באמצעות מערכת "נט המשפט", בגדרן איים על השופט שישיב בדין, עלא מסארווה (להלן: השופט) וניסה להשפיע על ההליך השיפוטי.

כך, בין היתר, שלח המערער ביום 26.1.2023 מספר בקשות לזימון עדים במסגרתן כתב את הדברים הבאים (הדגשים, ההבלטות, והשגיאות במקור):

א. "אדוני כב' השופט מסארווה, **טרם החלטת ואני כאן כדי להזהיר אותך** לא לעשות שטויות"; "**אני מזהיר אותך!!!**" על זה שאתה מעכב את האמת יטגנו אותך בצואה רותחת על זה ואני אהיה שם כדי להגיד לך "אמרתי לך" לא רצית להקשיב ואתה תמשיך לשחות בבריכת הצואה הרותחת"; "ככל שתמשיך בדרכך הקלוקלת אם מרצון חופשי אם עקב לחץ מצב (צ"ל מצד - ע' מ') זיבלוני החונטה אני מציע לך להתפטר ושמישהו אחר יקח אחריות על מעשים חסרי אחריות אלה"; "חתימתך היה קבלת אחריות, יהיה לזה השלכות,

...

ראה הוזהרת!!!

...

"עלא מסארווה מסתכלים עליך בשמיים ממש עכשיו ובוחנים את תום ליבך"; "אתה תיתן את מלוא הדין על מה שאתה עושה עכשיו"; "הזהרתי גם את חברה שלך נאווה והיא צפצפה על האזהרה וראה מה קרה לה? הולכת לקבל בראש מהנתל"ש. וזו רק מקדמה"; "אמנם אינך יהודי אבל דיני משפט צדק חלים גם בשריעה ובכל הדתות ואתה תישפט ותתן את מלוא הדין. גם לפי דיני האיסלאם מטגנים בשמיים שופטים מושחתים שכמוך"; "סירוב לבקשה כה צודקת זו מעיד להערכת הנאשם על חוסר תום לב וסביר כי תיענש על כך בחומרה,

ראה הוזהרת!!!

ב. החיים האלה על כדה"א זה רק פרומו ולפי איך שאתם מתנהגים מכינים בשמיים ברכת צואה ענקים לכל זיבלוני החונטה. כולכם, כל זיבלוני החונטה עוד תשחו בצואה רותחת ואני אצפה בזה. זה עוד יקרה ואתם תראו את זה כאשר אתם תהיו עמוק בתוך החרא. תתחילו לשפוט כמו בני אדם בתום לב משפט צדק אמיתי ותמים לב באמת כדי להימנע מזה. (רק מה שליבכם קובע.) רק בתום לב תפעלו אחרת זה מה שמחכה לכם. להערכת הנאשם כדי לדעת מה זה תום לב צריכים זיבלוני החונטה לעשות חיפוש בגוגל. אין להם מושג מה זה. להערכת הנאשם לזיבלוני החונטה לב גם ומחוספס שלא היה חם מעולם והם לא חשו מעולם תום לב. (זו הערכתו).

הזמינו את רפ"ק א.פ. ואת ב.ל. אחרת זה מעיד על חוסר תום לב ואתם בבעיה. אם א.פ. לא יגיע לדיון אז כל מי שיש לו חלק בהחלטה הזו ישחה בחרא רותח אלא אם ההחלטה היתה בתום לב. אבל אם ההחלטה באה להגן על החלטה ג' הצואה הרותחת מחכה. מבקש לזמן את רפ"ק א.פ. ואת ב.ל. לדיון הקרוב".

בנוסף, בחודש ינואר 2023, בתאריכים: 6.1.2023; 8.1.2023; 9.1.2023; 10.1.2023; 15.1.2023; 16.1.2023; 17.1.2023 ו- 18.1.2023, שלח המערער בקשות שונות במסגרתן כתב, בין היתר:

א. עלא מסארווה אני מודיע לך חד וחלק, אנחנו נשב יחד. אתה ואני ונצפה בסרט הזה יחד עם יתר חברי החונטה. אני לא עושה לכם חשבון בשקל. לא לך ולא לאף אחד אחר מיתר חברי

החונטה. אין לי שליטה על הכתוב פה. זו רק אזהרה חריפה מאוד כי אני יודע שזה יקרה. צופים בך בכל רגע נתון ומקליטים הכל!!! הסרט הזה יוצג לך. התנהג בהתאם. עלא מסארווה. לך יהיה סרט נפרד. אל תדאג. התנהג בהגינות וביושר בידיעה שאתה מצולם. ואז אתה מוגן. אתה לא מאמין? אין בעיה בתום חייך תהיה לך הפתעה. איך שאומרים נמות ונראה. זכור!!! הכל מוקלט".

ב. "כב' השופט מסארווה זכור היטב, החיים עפים, הסיפור נכתב עכשיו בשמיים. פעל בהגינות וביושר ולו על דעתך ותקבל שכר עצום. אם תעשה ההיפך מכך תיענש. הבחירה בידך";

ג. "הנאשם מודיע בזאת כי הוא שוקל במלוא הרצינות להגיש תלונה לנתל"ש ולצורך תלונה זאת הכרחית הוצאת האמת לאור. לאור האמור לעיל חוזר הנאשם על בקשתו לזימון עדים לדיון הקרוב שיערך ביום 5.2.23 בשעה עשר בבוקר. הנאשם יודע היטב שהמתלוננת וכב' השופט הן קולגות ולא מן הנמנע כי נפגשים לקפה במסדרונות ביהמ"ש. במקרה שלפנינו האמת אינה לצד המתלוננת. מכאן ברור לנאשם כי בימ"ש נכבד זה מכיר פניו למתלוננת ולפיכך לא ייתן בשום פנים ואופן לאמת לצאת לאור. ידוע היטב לנאשם (מסיבות ברורות) כי **כב' השופט מסארווה יעשה כל שביכולתו כדי לחבל בחקר האמת.**

הרי המתלוננת שהינה קולגה ואולי אף חברה אישית של כב' השופט תיפגע אם ידעו את האמת. **לפיכך מודיע הנאשם בזאת כי בקשה זו וההחלטה שתבוא עליה תועבר לנתל"ש ותפורסם בכל ערוצי התקשורת.** אשר על כן מתבקש ביהמ"ש הנכבד לזמן לעדות לדיון את מר ב.ל ואת רפ"ק א.פ כדי שהאמת תצא לאור. **ככל שזה לא יקרה יהווה הדבר הוכחה חותכת כי כב' השופט מסארווה מכיר פנים לחברה שלו המתלוננת ג'".**

עיקרי הכרעת הדין

3. מיד לאחר תיאור העובדות, התייחס בית משפט קמא לקושי בהגדרת זירת המחלוקת בין הצדדים, נוכח כך שהמערער, שבחר לייצג את עצמו ולא להסתייע בסנגור, שינה עמדתו מעת לעת. בשלב מסוים המערער אף בחר להודות בעובדות כתב האישום ולהציג טיעונים משפטיים, אלא שהניסיון לברר עמו האם הוא מודה באופן מלא - כשל. משכך, נמצא לקיים דיון מלא במהלכו הוצגו כל ראיות התביעה.

במסגרת הכרעת הדין עמד בית משפט קמא על יסודותיהן של עבירת האיומים ועבירה של השפעה לא הוגנת על הליך שיפוטי, בהתאם לדין הנוהג.

נקבע כממצא עובדתי שהבקשות שהוגשו על ידי המערער לשופט כוללות את האמירות שיוחסו למערער בכתב האישום. המערער אינו חולק על קביעה זו.

בית משפט קמא דחה את טענת המערער לפיהן אמירותיו הן בבחינת "עצה" או "אזהרה" מפני דבר מה שאינו מצוי בשליטתו, ולפיכך הן אינן עולות כדי איום. בהפנותו למבחינים שנקבעו במסגרת ההלכה הפסוקה, קבע בית משפט קמא כי הקשר ההתבטאויות ומהותן מעלים כי מדובר באיומים

המתחבאים "מאחורי פרגוד ה"אזהרה"". עוד נקבע, שיש לפרש את אמרות המערער באוזני האדם הסביר אשר "אינו דק פורתא בשאלה האם לנאשם יכולת לממש אם דבר האיום, אם לא, במיוחד כאשר אין נדרשת תוצאה והדברים מחביאים מסר כללי מאיים".

כן נקבע, שעדות המערער בגדרה "ביקש לעטוף את הדברים בחזות אחרת של העדר שליטה על דבר האיום", היא בלתי מהימנה, בהינתן שהמערער אישר, יותר מפעם אחת, שמטרתו בשליחת המסרים לשופט הייתה הטלת פחד ואימה עליו. לנוכח המטרה המוצהרת והברורה להטיל מורא ופחד על שופט ולהשפיע על החלטותיו, נקבע שהתקיימו יסודות העבירות שיוחסו למערער בכתב האישום.

עיקרי גזר הדין

4. בית משפט קמא עמד על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי המערער, שעניינם הפגיעה בשלומו של אדם בכלל ובתחושת הביטחון ושלוות נפשו של השופט בפרט, וכן הפגיעה החוקתית בתפקידו של השופט, ממנו מצופה להפעיל את שיקול דעתו ללא הפרעה או חשש.

נקבע כי מתחם העונש ההולם, בהתאם לנסיבות ביצוע העבירות ולפסיקה הנוהגת, נע בין מספר חודשי מאסר בפועל לבין 14 חודשי מאסר. במסגרת שיקולי הענישה, נשקלו בגזר הדין חומרת המעשים; המניע הברור והמוצהר של המערער - להטיל אימה על השופט; העובדה שמדובר במעשים מתוכננים שנועדו להביא לשינוי בהחלטות השופט שלא היו לרוחו של המערער; עברו הפלילי המכביד יחסית של המערער, הכולל 6 הרשעות קודמות בעבירות איומים ואלימות, המצדיק ענישה ממשית לצורך הרתעתו; ניהול ההליך מבלי לחסוך זמן ציבורי; ומנגד, ניתן משקל לנכותו של המערער, הגם שצוין שלא הוצגו מטעמו מסמכים המבססים טענתו בנושא.

לנוכח האמור, הושתו על המערער העונשים כפי שפורטו בפתח הדברים, ובהם עונש עיקרי של 12 חודשי מאסר בפועל.

תמצית טיעוני הצדדים בערעור

5. תחילה נציין שבניגוד להליך בבית משפט השלום, בו כאמור לא היה המערער מיוצג, הרי שהודעת הערעור הוגשה על ידי סנגור מטעם הסנגוריה הציבורית. בהמשך הוגשו נימוקי הערעור על ידי סנגור אחר מטעם הסנגוריה הציבורית, שאף ייצג את המערער בדיון הראשון שהתקיים בפנינו ביום 5.1.2025. באותו דיון ביקש המערער להחליף את סנגורו, וביום 23.2.2025 הוגשה לבית המשפט הודעה על החלפת הייצוג ומינוי סנגור שלישי מטעם הסנגוריה הציבורית, שבסופו של דבר ייצג אותו בדיון שנערך ביום 25.5.2025. במסגרת בקשה שהוגשה מטעמו, הבהיר ב"כ המערער כי נימוקי הערעור הם "בשמו ומפיו של המערער", והוסיף שככל שידחה הדיון על הכרעת הדין, יטען כנגד חומרת העונש שהוטל עליו, זאת מבלי שפירט נימוקיו במסגרת הודעת הערעור הכתובה.

6. כאמור, בהעדר מחלוקת על עצם התרחשות המעשים, מיקד ב"כ המערער טיעונו בפן המשפטי של העבירות. כך נטען, שיש לזכות המערער מעבירת האיומים בשל העובדה שלא התקיים הרכיב "שלא כדין" הדרוש להוכחתה. על פי הטענה, אין איסור בדיון על ההתנהגות העתידית המתוארת

במסריו של המערער, כיוון שהיא "אינה שייכת לעולם זה". יתרה מכך, לשיטת המערער, הוצג מצדו צידוק בדין (דין תורה), לפיו "כל המלעיג על דברי חכמים נידון בצואה רותחת".

לגישת המערער הוא כלל לא איים על השופט אלא רק ביקש להזהירו ולעורר אצלו מודעות בדבר אותה מצלמה בלתי נראית המתעדת את חייו של כל אדם. לדידו, על פי ההלכה הפסוקה גם אם אמירה מסוימת מביאה לידי הפחדת אדם רגיל, ואפילו שנתלוותה לה כוונה להפחיד, אין היא בהכרח מהווה איום, אם ביסודה עומד רצון להביא את השומע למודעות בדבר תוצאה פוגענית אפשרית ולשקילת צעדיו בהתאם.

כן נטען שהמערער היה חסר את היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה.

במסגרת הדיון בערעור הטעים הסנגור כי התבטאויותיו של המערער מתייחסות לעונשים ב"עולם הבא", ובהתאם למבחן המהותי שנקבע בפסיקה אין מדובר באיומים, אלא בשפה בוטה ולא נעימה, שאינה מגעת כדי עבירה.

לגישת המערער, שגה בית משפט קמא בקביעתו כי הרכיב "שלא כדין" מטיל על הנאשם את נטל הראיה להוכיח שהאיום ב"פגיעה" היה "כדין", והפנה להליך אחר שנוהל נגד המערער בת"פ (שלום ת"א), בסופו זוכה מעבירת איומים בגין התבטאויות דומות (להלן: ת"פ 5821-11-22).

אשר לעבירה של השפעה לא הוגנת על הליך שיפוטי, טען ב"כ המערער שהעבירה "נבלעת" בעבירת האיומים ומטעם זה לא היה מקום להרשיע את המערער גם בעבירה זו.

אשר לעונש, הדגיש הסנגור את נסיבות חייו של המערער, מרצה למתמטיקה שבשנת 2014 עבר תאונה קשה בעקבותיה סבל מפגיעת ראש שמשפיעה עליו עד היום, והוא מוכר כנכה (הוצגו מסמכים). עוד נטען לטעות שנפלה בגזר הדין, בכך שצוין שהמערער ריצה בעברו מאסר בפועל, עובדה שאינה נכונה.

ב"כ המערער הפנה לפסיקה העוסקת, לגישתו, במקרים חמורים משמעותית מענייננו וטען כי זו מלמדת על כך שהעונש העיקרי המתאים במקרה זה הוא מאסר לריצוי בעבודות שירות, בפרט בשים לב לחלוף הזמן מאז הרשעתו האחרונה של המערער (בשנת 2021), ובהינתן שאין לחובתו מאסר מותנה.

7. מנגד, סברה ב"כ המשיבה שיש להותיר על כנם הן את ההרשעה והן את העונש שהוטל על המערער.

לשיטת המשיבה, יש לדחות את טענת המערער לפיה בהתבטאויותיו ביקש להזהיר את השופט, להבדיל מלאיים עליו, זאת בהתחשב בהצהרותיו החוזרות ונשנות לפיהן מטרתו הייתה להפחיד את השופט "פחד מוות". בנסיבות אלו, נטען שיש לדחות אף את טענת המערער בדבר אי התקיימות היסוד הנפשי של העבירה.

כן ביקשה המשיבה לדחות את טענת המערער לקיומו של הצדק בדין להתנהגותו, שכן החוק

במדינת ישראל אינו מבוסס על המשפט העברי או על דין תורה.

בכל הנוגע לערעור על חומרת העונש, ציינה ב"כ המשיבה כי נימוקי הערעור בכתב לא כללו נימוקים בסוגיית העונש. לגופו של עניין, טענה כי העונש שהושת על המערער הוא ראוי ונכון, זאת בשים לב, בין היתר, למספר עבירות איומים; לחומרת המלם; ליעד האיומים (שופט); למטרת האיומים (השפעה על ההליך המשפטי); לקיומה של העבירה הנוספת של השפעה בלתי הוגנת על הליך שיפוטי; לעובדה שמדובר במעשים שהיו חלק ממהלך מכוון ומתוכנן; לעובדה שהמערער לא חדל ממעשיו גם לאחר שהשופט הזהירו. כן הודגשו עברו הפלילי העשיר והרלוונטי של המערער ואי לקיחת האחריות מצדו.

דין והכרעה

8. נפתח ונאמר, שלאחר שעיינו בהכרעת הדין ובגזר הדין ונתנו דעתנו לטענות הצדדים בכתב ובעל פה, הגענו לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות על שני חלקיו.

הערעור על הכרעת הדין

9. סעיף 192 לחוק קובע: "המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחידו או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

לטענת המערער, לא מתקיים בעניינו הרכיב "שלא כדין", וכן שהאיום, לאו איום הוא, אלא אזהרה בלבד מפני מה שעלול לקרות לשופט בעולם הבא, דברים שלטענתו אין לו כל שליטה על התממשותם. בהכרעת הדין התייחס בית משפט קמא לטענות אלו, ובדין מצא לדחותן.

תחילה נזכיר כי הרכיב "שלא כדין", אינו מתייחס למעשה האיום, אלא ל-"פגיעה", דהיינו, על התביעה להוכיח "פגיעה שלא כדין". בענייננו, הפגיעה שבאמצעותה איום המערער על השופט הייתה, בין היתר, "טיגון בצואה רותחת". מונח זה מלמד על פגיעה מוחשית פיסית הצפויה לשופט ככל שלא יענה לבקשות המערער, ומכאן שאינה "כדין". נוסף על כך, השתמש המערער במלים נוספות, כגון: "תיענש בחומרה"; "תיתן את מלוא הדין"; ו"ראה הזהרת!!!". העדר הפירוט והותרת טווח של עמימות בדבריו, קרי - ממה בדיוק על השומע להזהר ובאיזה אופן יענש או יפגע, אף הם אינם ביטויים החוסים תחת חופש הביטוי ואינם מותרים בדין הקיים באופן ובנסיבות בהן הועברו לידיעת השופט. במלים אחרות, אין מקום לטענה שאמירות אלו הן בגדר זכות המוקנית בדין לצד בהליך משפטי, ובכלל זה לנאשם בהליך פלילי. נוסף ונאמר, שריבוי דברי האיום, החזרתיות, כמו גם השימוש בגופן מוגדל ומובלט באופן חריג בעת השימוש במילים "ראה הזהרת", מעצימים אף יותר את תחושת הפחד והאימה של הקורא מפני האפשרות לפגיעה בו.

10. זה המקום לציין, כי עיון בבקשות שהגיש המערער, אשר הובאו במלואן במסגרת הכרעת הדין, מלמד שחלק גדול מדברי האיום שהופנו כלפי השופט נכתבו במנותק מההקשר של ה"עולם

הבא", באופן המשאיר לקורא אפשרות משתמעת לפיה המערער או מי מטעמו ידאגו להתממשותם כבר בעולם הזה. כך לדוגמא, האמירות הבאות (ההדגשות במקור): "אדוני כב' השופט מסארווה, טרם החלטת ואני כאן כדי להזהיר אותך לא לעשות שטויות"; "על זה שאתה מעכב את האמת יטגנו אותך בצואה רותחת על זה ואני אהיה שם כדי להגיד לך "אמרתי לך" לא רצית להקשיב ואתה תמשיך לשחות בבריכת הצואה הרותחת"; "סירוב לבקשה כה צודקת זו מעיד להערכת הנאשם על חוסר תום לב וסביר כי תיענש על כך בחומרה, **ראה הוזהרת!!!**"; "פעל בהגינות וביושר ולו על דעתך ותקבל שכר עצום. אם תעשה ההיפך מכך תיענש. הבחירה בידך". לעניין זה התייחס בית משפט קמא, בקובעו שבהודעות ששלח המערער הוא "לא העניק ביאור או פרשנות ולא צירף להם "הערות שוליים" מסבירות, כפי שמסר בעת עדותו בפני. ומעבר לכך, אני דוחה את עדותו, בהיותה בלתי מהימנה ובלתי אמינה..." (עמ' 20 להכרעת הדין). הנה כי כן, הרושם המתקבל הוא שהמערער ניסה לתרץ את מעשיו בדיעבד ולספק להם הסבר תמים אותו לא ניתן היה להבין בעת קריאת ההודעות המקוריות.

על "פרשנות" דבר האיום מנקודת מבטו של המאויים, עמד בית המשפט העליון ברע"פ 88/04 ורטהיימר נ' מדינת ישראל (1.4.2004) (להלן: עניין ורטהיימר), אליו הפנה בית משפט קמא בגזר הדין:

"המאויים הסביר" אינו צריך להיזקק לפרשנויות מפולפלות - כגון זו שמציע המבקש - כדי לדעת אם בכוונת המאויים לממש את איומו בעצמו או שהוא משאיר זאת לכוחות עליונים. המבחן הוא מבחן פשוט של הבנה בסיסית ויישומו במקרה זה על ההודעות שהשאיר המבקש מוביל בהכרח למסקנה כי יש בהודעות אלו כדי איום ממשי".

נציין כי בעניין ורטהיימר נדון עניינו של אדם שאיים על אחר במלים דומות למלים בהן השתמש המערער במקרה שלפנינו: "דינך מוות", "עתידיך שחור", "עתידי להצטלב בגהינום עוף לאמריקה, מי הזמין אותך לארץ אתה בוחר במוות סופך מר מהשמיים יעשו לך את המוות"; ובהודעה השניה אמר: "אוכלי חינם", "תלכי מפה", "מנוולים קיבלתם אתמול 30,000 ₪ מי ישלם את זה אנחנו?", "מהשמים יענישו אותך", "שיהיה לך יום שחור".

למקרה נוסף, בו נאמרו אמירות הדומות לאמירות המערער, ראו רע"פ 4482/20 חמאד נ' מדינת ישראל (10.9.2020), בו נדון עניינה של נאשמת שהתקשרה ממכשיר הטלפון שלה, מבלי שהזדהתה, למזכירת בית ספר ואמרה לה: "תמסרי למיכאל ושי (שני מדריכים בבית הספר - ג.ק.) שיהיה להם מוות בקרוב, אינשאללה". אמנם, בשונה מהמקרה שלפנינו העדר ההזדהות הוסיף נופך משלו לתחושת האיום, אולם, בכל הנוגע למלל בו השתמשה הנאשמת, נקבע כי יישום מבחן פשוט של הבנה בסיסית, ללא צורך להידרש לפרשנויות מפולפלות, מוביל למסקנה לפיה איחולי המוות עולים כדי איום.

11. בטיעוניו ביקש המערער להיתלות במבחן "השליטה" הנזכר בפסיקה כמבחן נוסף שנועד לסייע בהבחנה בין אזהרה גרידא לבין איום. במסגרת מבחן זה נבחנת השאלה האם ביכולתו של הנאשם לממש את האיומים שהשמיע, שאם לא כן אין מדובר באיום אלא באזהרה בלבד. אף לטענה זו התייחס בית משפט קמא במסגרת הכרעת הדין, במסגרתה קבע, ובדין קבע, כי בהתאם להלכה, די בכך שהמבחן יתקיים לגבי חלק מהביטויים כדי שההתייחסות ליתר חלקי ההודעה תהא כאל איום

ממשי.

12. אשר ליסוד הנפשי של עבירת האיומים, דומה כי לא יכול להיות חולק בדבר התממשותו של היסוד הנפשי, שעה שהמערער אישר, יותר מפעם אחת, שמטרתו הייתה להפחיד את השופט, להטיל עליו מורא ולהשפיע על החלטותיו. בהכרעת הדין פורטו מספר דוגמאות מהן עולה שהמערער ציין פעם אחר פעם כי המסרים שהעביר לשופט נועדו להפחידו, ואף נקט בלשון "להפחיד פחד מוות" או "עוד יותר אני מפחיד אותך. הכי הרבה" או "הייתה מטרה להפחיד" (ראו עמ' 20-21 להכרעת הדין). בנסיבות אלו, ברי שהמערער לא רק שהיה מודע למעשיו, אלא שהוא התכוון להפחיד את מושא האיום ותכנן את מעשיו מראש. לפיכך, ניתן לקבוע שעלה בידי המשיבה להוכיח שלמערער הייתה "כוונה מיוחדת" להפחיד.

13. בשולי הדברים, מצאנו להתייחס לת"פ 5821-11-22, בגדרו זוכה המערער מעבירת איומים. על אף טענת ב"כ המערער כי הנסיבות באותו מקרה זהות למקרה שלפנינו, הרי שעיון בפסק הדין מלמד כי נסיבות המקרה שונות לחלוטין. בדומה למעשיו בתיק הנוכחי, גם אז שלח המערער לשופט בקשות בכתב, במסגרתן התבטא באופן מזלזל ובלתי מכבד כלפי בית המשפט. ואולם, בשונה מענייננו, נקבע שלא היה באמירותיו דאז רמז לפגיעה עתידית בשופטת וכפועל יוצא לא היה במלל שנכתב כדי להטיל מורא או פחד. עוד נקבע, שלצורך הגעה למסקנה אליה כוונה התביעה באותו מקרה, לפיה מדובר במסר של איום, יש צורך "לחבר" בין מספר התבטאויות של המערער, על אף שאלו נאמרו במועדים שונים ובהקשרים שונים, זאת בשונה ממצב הדברים החל בענייננו.

למען הסדר הטוב, יש לציין שבפסק הדין בת"פ 5821-11-22 נקבע שהתנהלות המערער בהחלט חצתה את הרף הפלילי בכל הנוגע לעבירה של השפעה בלתי הוגנת על תוצרות הליך שיפוטי, אלא שבסופו של יום נמצא לזכותו גם לגבי עבירה זו לנוכח פגמים שונים שנפלו בהתנהלות המדינה טרם הגשת כתב האישום, פגמים שאינם מתקיימים בהליך הנוכחי.

14. לנוכח כל האמור, אנו קובעים כי הרשעת המערער בריבוי עבירות איומים בענייננו, בדין יסודה.

15. אשר לטענת המערער לפיה לא ניתן היה להרשיעו בעבירה של השפעה בלתי הוגנת על הליך שיפוטי במקביל לעבירת האיומים, בה היא "נבלעת" לכאורה. מדובר בסוגיה שנדונה והוכרעה על ידי בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 1779/22 משה נ' מדינת ישראל (18.6.2023) (להלן: עניין משה), שם נדחתה טענת נאשם ל"כפל הרשעה" בשל הרשעתו בעבירת ניסיון רצח לצד עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. נקבע שאין מניעה להרשיע נאשם במספר עבירות העולות ממעשה אחד, מקום שמדובר בעבירות בעלות יסודות שונים, ובלבד שיוטל עונש אחד בגין אותו מעשה, שלא יעלה על העונש המרבי הקבוע בצד החמורה מבין שתי העבירות (שם, פסקאות 53-55).

בהתחשב בכך שהיסודות של עבירת האיומים ועבירת השפעה בלתי הוגנת על הליך שיפוטי שונים, כאשר אין הכרח שעבירת איומים כלפי שופט תהווה בה בעת גם עבירה של השפעה בלתי הוגנת, ולהפך, הרי שבצדק הורשע המערער בשתי העבירות זו לצד זו. לעניין זה נציין כי המערער לא חלק על עצם התקיימות יסודות עבירת ההשפעה הבלתי הוגנת. נקדים את המאוחר ונאמר שמגזר הדין

עולה שהמערער לא נענש פעמיים על מעשיו.

16. בהינתן כל האמור, הערעור על הכרעת הדין נדחה בזאת.

הערעור על גזר הדין

17. כידוע, לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בעונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים, בהם נפל פגם מהותי בגזר הדין או שהעונש שהוטל חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים [ראו, מיני רבים: ע"פ 5124/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (31.10.2023); ע"פ 1925/23 מדינת ישראל נ' אבו הדוואן, פסקה 7 (7.8.2023); ע"פ 5796/22 ג'ית נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (21.5.2023); ע"פ 5932/21 קורובקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (13.7.2022); ע"פ 5806/22 מדינת ישראל נ' גריפאת, פסקה 8 (20.11.2022)]. המקרה שלפנינו אינו נמנה על אותם מקרים חריגים.

18. בית משפט קמא שקל כדבעי את הערכים המוגנים שנפגעו, את נסיבות ביצוע העבירות ואת מדיניות הענישה הנוהגת, ובהתאם קבע מתחם עונש הולם כולל, המתחשב בשיקולים אלה.

בצדק הטעים בית משפט קמא את הפגיעה המשמעותית בערכים המוגנים במקרה זה, בפרט בהתחשב בכך שהאיומים הופנו כלפי שופט, שהוא חלק ממערכת אכיפת החוק, ובשים לב למטרתם - הטלת מורא על השופט בכדי להשפיע על החלטותיו, נסיבה שכאמור הובילה להרשעתו אף בריבוי עבירות של השפעה בלתי הוגנת על הליך שיפוטי. אינטרס ציבורי ראשון במעלה הוא כי עובדי ציבור בכלל ושופטים בפרט יוכלו לבצע תפקידם ללא מורא ותוך שמירה על חופש פעולה מבלי שיהיו נתונים ללחצים מכל סוג שהוא. המלים החרפות בהן בחר המערער להשתמש, השפה המשתלחת, ריבוי המסרים המאיימים ומטרתם, גורמים לפגיעה במעמד בית המשפט, ומעידים באופן המובהק ביותר על העדר המורא של המערער מפני החוק.

מעבר לאמור, שקל בית משפט קמא נסיבות נוספות שקשורות בביצוע העבירות ובהן: ריבוי העבירות באמצעות בקשות רבות, ונוסיף גם במועדים שונים ומרובים; התכנון שקדם להן והעובדה שהאיומים לא פסקו גם לאחר שהמערער הוזהר על ידי השופט, דבר המלמד על העדר מעצורים בדרך להשגת מטרתו.

מכלול הנסיבות שפורטו, לרבות העובדה שלעבירות האיומים נלוו עבירות של השפעה בלתי הוגנת על הליך שיפוטי, מצדיק קביעת מתחם עונש הולם כפי המתחם שנקבע בגזר הדין.

19. מתחם העונש ההולם שנקבע אף עולה בקנה אחד עם פסקי הדין שנסקרו במסגרת גזר הדין, וכן מפסקי דין נוספים:

רע"פ 1825/11 פינקו נ' מדינת ישראל (9.3.2011), אליו הפנה בית משפט קמא, בגדרו נדחתה בקשת רשות ערעור של המבקש, בעל עבר פלילי, שהורשע על פי הודאתו בשלושה מקרים בהם איים על שופטים באומרו "הרצח של השופט הבא בישראל זה רק עניין של זמן". על המבקש, שלא הביע חרטה על מעשיו, הושתו 7 חודשי מאסר בפועל, 7 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך

5,000 ₪. לא נקבע מתחם עונש הולם הואיל ומדובר במקרה שקדם לתיקון 113 לחוק העונשין.

רע"פ 4236/12 יוספאשוילי נ' מדינת ישראל (3.6.2012), שאף הוא צוין בגזר הדין, בגדרו נדחתה בקשת רשות ערעור של מבקש בעל עבר פלילי מכביד, שהורשע על פי הודאתו בעבירת איומים על חייו של תובע משטרתי במהלך ניהול משפט פלילי נגדו. האיומים הושמעו במהלך דיון כחלק מהתפרצות ספונטנית ומיד לאחר מכן ביקש המערער את סליחתו של התובע. לצד זאת, המבקש לא הביע חרטה על מעשיו באופן שנקבע שכל הנראה אינו ער לחומרתם. אושרו העונשים שהושתו על המערער ובכלל זה 12 חודשי מאסר בפועל במצטבר למאסר שריצה המערער באותה עת. מבלי להפחית מהחומרה הגלומה במעשי המבקש באותו מקרה, יש לציין כי בשונה מעניינו, דובר היה במעשה יחיד וספונטני, בעוד שבעניינו מדובר בצבר של עבירות מתוכננות של איומים והשפעה בלתי הוגנת, ובמי שלא נטל כל אחריות על מעשיו. גם במקרה זה לא נקבע מתחם עונש הולם בשל העובדה שהמקרה קדם לתיקון 113 לחוק.

רע"פ 8253/18 פלוני נ' מדינת ישראל (25.11.2018), בגדרו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירת איומים, לאחר שאמר לאוזני גרושתו ועורך דינה כי ישרוף את השופט שדן בעניינו בבית המשפט לענייני משפחה. בית המשפט העליון אישר את מתחם העונש שנקבע, הנע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד לשנת מאסר וכן את העונשים שהושתו על המבקש, לרבות עונש עיקרי של 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, שהוטל בין היתר מטעמים רפואיים וחרף עברו הפלילי של המבקש. הנה כי כן, גם במקרה זה עסקין בעבירת איומים בודדת, זאת בשונה מעניינו.

ב"כ המערער הפנה לע"פ (מרכז - לוד) 74542-07-19 ג'ית נ' מדינת ישראל (18.2.2020) (להלן: עניין ג'ית), בגדרו נדון עניינו של נאשם שהורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות איומים והעלבת עובד ציבור. על פי עובדות כתב האישום, במהלך דיון בבית משפט, הפריע המערער לקיומו של הדיון והוא הוזהר בידי השופט שאם ימשיך בהתנהגותו יוצא מן האולם. בהמשך אמר הנאשם לשופט: "אני אחתוך אותך בגרון, אתה היטלר, אתה גרמני. אני אחתוך את עצמי, אתה לא מכיר אותי", תוך שהחווה על גרונו תנועה של שיסוף. בית משפט השלום קבע מתחם עונש הולם הנע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין שנת מאסר והשית על המערער, בעל עבר פלילי עשיר, 9 חודשי מאסר בפועל. בנוסף הופעל מאסר מותנה בן 6 חודשים בחופף ובמצטבר, כך שבסה"כ הוטלו על המערער 13 חודשי מאסר לריצוי בפועל. ערעור ההגנה התקבל ועונש המאסר הועמד על 6 חודשים, תוך הפעלת המאסר המותנה בחופף.

בניגוד לטענת המערער, סבורים אנו שהמקרה המתואר בפסק הדין אינו חמור יותר מעניינו של המערער, בשים לב למספרן הרב של העבירות במקרה דנא ולנוכח נסיבות ביצוע העבירות, עליהן עמדנו בהרחבה. יתרה מכך, גם אם העונש שהוטל בעניין ג'ית הוא על הצד המקל, הרי שסקירת הפסיקה מלמדת שמתחם העונש ההולם שנקבע בגזר הדין מתיישב עם מדיניות הענישה הנוהגת, בשים לב לאבחנות המתבקשות מפסקי הדין שהוצגו.

לאור כל האמור לעיל, מצאנו שלא נפל פגם בקביעת מתחם העונש ההולם.

20. אשר למיקום העונש בתוך מתחם העונש שנקבע, סבורים אנו שגם בעניין זה לא נפלה כל שגגה בגזר הדין. בית משפט קמא שקל את כלל הנסיבות הרלוונטיות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ובהן נסיבותיו האישיות והרפואיות של המערער (הגם שלא הוצגו לבית משפט קמא מסמכים בדבר מצבו הרפואי); העובדה שהמערער ניהל את ההליך הפלילי עד תום, כך שאינו זכאי להקלה בעונש הניתנת ככלל למי שהודה, נטל אחריות, הביע חרטה וחסך זמן שיפוטי. שיקול משמעותי נוסף שנשקל הוא הצורך בהרתעת המערער לנוכח עברו הפלילי העשיר, הכולל 6 הרשעות קודמות בגין עבירות אלימות, שלוש מהן בעבירות איומים, האחרונה מנובמבר 2017. צודק המערער בטענתו כי בניגוד לאמור בגזר הדין, הוא לא נדון בעבר לעונש של מאסר בפועל, אלא למאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, אולם דומה שנתון זה לא היה נימוק מרכזי בגזר הדין באופן שהשפיע על מיקום עונשו של המערער במתחם שנקבע, בהינתן יתר השיקולים העומדים לחובתו, במרכזם 6 ההרשעות הקודמות שצבר, לרבות בעבירות אלימות ואיומים והעדך לקיחת אחריות.

גם בטענת המערער לחלופי זמן בין המועד בו ניתן גזר הדין האחרון לבין מועד הגשת כתב האישום בתיק הנוכחי לא מצאנו ממש. גזר הדין בתיק האחרון ניתן ביום 21.12.2021 (בגין הרשעתו בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש), ואילו כתב האישום בתיק הנוכחי הוגש כבר ביום 14.5.2023, היינו פחות משנה וחצי לאחר מכן. חלופי הזמן ממועד הגשת כתב האישום ועד מועד סיום ההליך נובע בעיקר מהתנהלות המערער, שבחר לנהל הליך הוכחות. בנסיבות אלו, צדק אפוא בית משפט קמא משמצא להשית על המערער עונש בחלקו הגבוה של המתחם שקבע.

21. לאחר הדיון בפנינו, ביום 6.7.2025, פנה המערער, שלא באמצעות בא כוחו, בבקשה להקלה בעונשו. לטענת המערער אין מקום להוסיף עונש מאסר נוסף על התקופה בה היה עצור, שכן למד את לקחו ואינו מתכוון לחזור בעתיד על המעשים בהם הורשע. עיינו בנימוקי הבקשה, אולם מצאנו שאין בהם כדי לשנות את המסקנה אליה הגענו, זאת בהינתן השיקולים העומדים לחובת המערער, כמפורט לעיל, ובשים לב לעיתוי הגשת הבקשה, ימים ספורים לפני מועד מתן פסק הדין.

22. סוף דבר - הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ז תמוז תשפ"ה, 13 יולי 2025, במעמד הצדדים.

✖	✖	✖
עמית מיכלס, שופט	דרור ארד-אילון, שופט	שמואל בורנשטיין, שופט אב"ד